

Districtes**UNA HISTÒRIA DE CIUTAT VELLA... Casa Bruno Cuadros**

FERRAN NADEU

►► Una turista fotografia la Casa Bruno Cuadros, a la Rambla.

El drac de la Rambla

La Bruno Cuadros meravella els transeünts pels seus estils japonista i neoegipci ≡ **La coneguda com a Casa dels Paraigües** té 130 anys i acull actualment un banc

ANNA ROCASALVA
BARCELONA

El periodista Lluís Permanyer deia que un desorientat Josep Carner, després d'anys d'exili, es va adonar que estava a la seva enyorada Barcelona quan va tornar a veure la Casa Bruno Cuadros (la Rambla, 82). I no n'hi ha per a menys. El març de 1888, la revista *L'Esquella de la Torratxa* publicava un esbós d'un gran drac xinès empunyant un resplendent fanalet. Era una referència a la botiga de paraigües, para-sols, ventalls i bastons Bruno Cuadros, el drac de ferro forjat de la qual il·luminava el Pla de la Boqueria i, 130 anys més tard, segueix meravellant els que passen per allà.

Coneguda popularment com la Casa dels Paraigües, és una rara avis de l'arquitectura eclèctica, «un últim vestigi de japonisme i neoegipci que queda a Barcelona», explica l'autor del llibre *Barcelona Orientalista: 10 edificis exòtics amb història*, Oriol Pascual. Es va construir el 1858 encara que

no seria fins a 30 anys més tard que l'arquitecte que va dissenyar l'Arc del Triomf, Josep Vilaseca, realitzaria la remunta i la reforma de l'edifici que li confereixen aquest aspecte tan característic.

El pis superior és d'inspiració egípcia «amb petites columnes massisses que recorden l'arquitectura faraònica», descriu Pascual. Unes grans panòpies amb ventalls, para-sols i paraigües de zinc decoren els intersticis del segon i el tercer pis. «Aquestes peces, que vam trobar abandonades a la coberta, són originals», comenta l'arquitecte responsable de la rehabilitació, Jordi Romeu.

A l'entresol destaquen les estampes Ukiyo-e, uns esgrafiats d'escenes quotidianes japoneses, «moltes de les quals va realitzar el mateix Vilaseca», afegeix Romeu. «Però la joia de l'edifici és el drac de ferro de la cantonada, amb el seu fanalet de bambús entrellaçats», afirma Pascual.

El 1854, Bruno Cuadros Vidal va arribar a Barcelona disposat a muntar una pròspera empresa. Diu la llegenda que la botiga que va adquirir pertanyia a un peixater a qui tots anomenaven *Pau, el lladre*, perquè es deia que havia finançat el seu negoci amb diner públic. «Xafarderies a part, és clar que Cuadros va trobar una ganga –explica Pascual– i la bo-

tiga li va anar tan bé que va comprar les dues vivendes adjacents per construir-hi la Casa dels Paraigües».

La bomba que no va esclatar

El producte era bo i tota la família va demostrar tenir bon ull per als negocis. El gendre de Bruno Cuadros va reduir la mida dels ventalls perquè cabessin a les bosses i el seu net va crear tendències canviant-los l'estampat. Una anècdota: la casa podria haver desaparegut durant la guerra civil, quan va caure una bomba a l'edifici del davant que no va explotar.

A finals dels anys 80 del segle XX, l'edifici va ser reformat per albergar-hi una entitat bancària «recuperant gairebé tota l'estètica original», afirma Romeu. «La Casa Bruno Cuadros és una peça d'arqueologia –conclou–, val la pena admirar-la com si d'un Picasso o un Miró es tractés». ≡